Suojeluskuntalainen

Sunnuntaina 16 kesäkuuta 1918

N:o 13 | Lehti jaetaan ilmaiseksi joka sunnuntaiksi asiamiesten kautta | Toimittaja: Otto Karnilato

3 Kolminaisuudenpäivän jälk. sunnuntaina.

Tämä ottaa wastaan syntisiä ja syö heidän kanssaan. Luuk. 15: 2.

Tämän syytöksen tekiwät kansan johtomiehet Jeesusta wastaan, kun publikaanit ja syntiset tuliwat hänen luokseen kuulemaan häntä. Minkä suuratun totuuden syyttäjät täten oliwatkaan ilmilausuneet!

Mutta kyllä todellisuudessa näytti kummalliselta tuo joukkue, joka keräytyi Jeesuksen ympäri. Arweluttawa oli publikaanien wirka jo isänmaalliselta kannalta, he kun oliwat antautuneet kansansa sortajain palwelukseen. Ja kun he lisäksi pettämällä ja taksoja ylittämällä kiskoiwat itselleen liikatuloja ja käyttiwät niitä kelwottomaan yllelliseen elämään, ei ollut kumma, että koko wirkakuntaa oli ruwettu pitämään luopiojoukkiona. Eiwätkä nuo muutkaan syntiset olleet yhteiskunnan hyljiöitä parempia. Ja Jeesus panee wain maineensa alttiiksi heidän tähtensä.

Nykypäiwäisiin meikäläisiin oloihin sowitettuna merkitsisi Jeesuksen menettely seurustelua arweluttawimpien punaistemme kanssa — *sillä edellytyksellä kuitenkin, että he ottaisiwat kuullakseen häntä.* Jeesuksen paimenrakkaus ulottuu niin pitkälle, että Kaljuset, Leninit, pahimmat mustasotnialaiset ja santarmikätyritkin kuuluwat niihin kadonneisiin, joita hän on tullut etsimään. Kun ei wain käwisi niin, että moni walkoinen, samoin kuin ennen fariseukset ja kirjanoppineet, pitää itseään liian hywänä olemaan saman rakkauden esineenä kuin tuollaiset.

Warmaa on, että kun joku aika on kulunut ja omatunto on ennättänyt tehdä tehtäwänsä, Herra wielä on löytäwä paljon omia pahimpienkin punaistemme joukossa. Se on olewa suuren ilon aiheena taiwaassa ja oikeamielisten walkoisten keskuudessa. Kun synti on tullut synniksi, silloin käy kuin Paawalille, jonka täytyi pitää itseään suurimpana syntisenä, waikka hän koko elämänsä oli elänyt mitä siiwointa elämää.

Meillä on Wapahtaja, jolle ei kukaan ole liian inhottawa woidakseen tulla pelastetuksi. Jos on syntinen, jolla on asiaa hänen luokseensa, niin ei hän heitä ulos. Hän ottaa wastaan syntisiä, siis sinutkin, ystäwäni.

Laiton.

Me olemme Suomessa eläneet jo pari wuosikymmentä laittomuuden aikakautta. Alkaältäpäin se pantiin alkuun. Esiwallan warsinaisena tehtäwänä on oikeuden turwaaminen. Kun siis se rupee oikeutta polkemaan, tekee se waarallista kylwöä, joka aikanaan tulee kohtalokkaaksi sille itselleen.

Laittomuus on synnyttänyt laittomuutta. Niin kauan kuin se rajoittui pienempiin piireihin, ei sen tuho ollut niin tuntuwa, mutta kun laittomuuden henki nyt on wallannut sywät riwit, ollaan jo kuilun ääressä. Wallankumouksessa järkytetään laillinen järjestys siihen määrin, että sen miespolwen aikana on warsin waikeata päästä laillisiin oloihin.

Lailliset olot edellyttäwät, että kansalaiset tunnustawat lain sitowaisuuden ja esiwallan pätewyyden. Mutta kun ollaan haluttomia tunnustamaan muuta lakia tai waltaa, kuin minkä laatimiseen tai asettamiseen itse on myötäwaikuttanut, lähentelewät olot jo toiwottomuutta. Oikein wiisi lainkuuliaista kansalaista, kun esim. elintarwelain tultua julkaistuksi saattoi kuulla sanottawan, että se on sosialistien laki, josta ei niin tarwitse wälittää.

Miten on tällaiseen surkeaan asemaan jouduttu? Luopumuksen kautta. Lakia ei enää tunnusteta sikäli inhimilliseksi järjestykseksi, jolle *Jumala* waatii kuuliaisuutta. Esiwalta ei ole se *Jumalan* palwelija, jolle, sen laadusta huolimatta, omantunnon tähden on oltawa alamainen. Lainlaatija ei kysy, mikä on oikein waan mitä kansa, tai oikeastaan oma puolue tahtoo. Ja jos esim. kansa (— oma puolue) tahtoo, että Jumalaa täytyy saada rankaisematta herjata, niin on kansan tahto korkeampi kuin Jumalan. Mikäli Jumalan arwowaltaa (auktoriteettia) alennetaan, alentuu ihmistenkin. Tässä suhteessa owat rikkoneet niin ylhäiset kuin alhai-

jet. Ja waikka maailmassa wiime wuosina on ollut niin paljon kärsimyksiä, ei näy parannuksen oireita. Parannuksen waatijoita ja kirkon merkityksen tunnustajia on kyllä, mutta itsekohtaisia parannuksen tekijöitä ei ole wielä ainakaan enemmän kuin ennen.

Luopumus on koko maailmassa kaswamassa; yksityiset herätysliikkeet eiwät suurta wyörytä estä. Ne wahwistawat niitä, joitten suunta ennestäänkin on ollut Jumalaa kohti, mutta wastaanpanijat eiwät tee parannusta. Nyt on kypsymisen ajat. (Wrt. Jlm. 16: 9, 11, 21.) Laittomuuden eli alistumattomuuden henki on nyt jo perusteena waikuttamassa kaikkiin oloihin ylhäisimmästä alhaisimpaan. Kun sitten tulewat nuo koko maailmaa järkyttäwät siteistään päästettyjen laumojen myllerrykset, on ymmärrettäwissä sekasorron suuruus. Ei ole tulewa sitä waltiomiestä, joka tyynellä harkinnallaan ja rautaisilla hermoillaan pystyisi kuohuntaa asettamaan. Tällaisissa oloissa on astuwa esiin laittomuuden kaswattina ja laittomuuden kärjistäjänä itse **laiton.** Hän on olewa pimeyden henkiwoimien kannustama ja warustama ihmisilmiö, säkenöiwä nero ja taituri, häikäilemättömin sowinnaisuuden herjaaja, mutta samassa henkisen palwonnan harras waatija, häikäisewässä walhewaipassa esiintywä rajaton itsensäihailija. Hän on Jumalasta luopuneen ihmisyyden korkein ilmenemys. Tähän suuntaan täytynee meidän käsittää esitystä 2 Tessl. 2: 3—12.

Nyt on wielä olemassa se m i k ä pidättää, s. o. wallitsewa oikeusjärjestys, ja se j o k a pidättää, esiwalta eli laillinen hallituslaitos. Mutta kummankin arwowaltaa on arweluttawasti järkytetty. Laittomuuden salaisuus on jo waikuttamassa ja ennättänyt siinä uskomattoman pitkälle. Waltojen sopimukset eiwät pidä. Hallitsijat rikkowat sanansa. Waltiomiehet petätwät. Edustajat wilpistelewät. Wirkailijat ja yleisön palwelijat eiwät pysy welwollisuuksissaan. Matkustajat eiwät wälitä julkinaulatuista järjestyssäännöistä. Järjestyswallan on etupääsjä walwottawa, että se pysyy walwottawainsa suosiossa, työnjohtajain samoin. Wahwistetut työsopimukset rikotaan. Awiosopimukset eiwät pidä. Jsännän sana on käynyt arwottomaksi. Jtsetietoinen nuoriso ei wälitä wanhemmasta polwesta. Pitkin linjaa on arwowalta häwiämässä. Miten kauan säilyneekään pidättäwä este?

Suomessa on punaisten kapina räikein tähänastinen laittomuuden saawutus. Sota sen kukistamiseksi on ollut sitä estettä, mikä wielä on pidättämässä. Kaikesta huolimatta on Suomessa oikeusjärjestyksellä ollut sellainen kannatus ja laillisella hallituslaitoksella se arwowalta, että kansa on woimakkaasti nousut laittomutta wastaan. Se on olewa Suomen kunniana, ja lohdutuksena kaikessa tässä surkeudessa. Jokainen tietää, että nousseittenkin joukossa on paljon sitä henkeä, jonka kukistamista nousu juuri tarkoittaa. Jos wielä tulee woimakas jälkinousu sitäkin wastaan, on Suomen kunnia olewa sitä suurempi ja sen wastaiset selwiytymismahdollisuudet sitä paremmat.

Miten suureksi laittomuuden walta kaswaneekin, ei sillä sittenkään tule olemaan lopullinen woitto täällä maan päällä. Kun olot owat äärimmilleen kärjistyneet, on Herra tuleva. Ja kun hän lähtee liikkeelle, on laittoman loppu tullut. Suunsa hengähdyksellä on Herra Jeesus Kristus tappawa hänet. Näin kuwataan loppuwoittoa. Hän ikäänkuin wain puhaltelee — ja niin koko tuo komea luopuneen ihmisen walherakennus mestarineen päiwineen romahtaa!

Anarkismi käytännössä.*)

Se uudempi anarkismi, jolla on ollut käytännöllisiä seurauksia, on syntynyt Wenäjällä 1860-luwulla. Sen alkuunpanija oli M. Bakunin ja etewin aatteellinen edustaja wieläkin elämä kuuluisa ruhtinas Krapotkin. Toiset anarkistit hylkäämät kaikki wäkiwaltaiset toimenpiteet ja luottawat ainoastaan luonnolliseen kehitykseen. Bakuninista lähtenyt suunta sitä wastoin suosittaa wäkiwaltaisia toimenpiteitä paraimpana ja nykyään ainoana tehokkaana keinona kääntämään yleisen huomion anarkismiin ja siten wähitellen raiwaamaan tietä sen toteuttamiselle. Tämän suunnan kuuluisimpia kannattajia oli myöskin saksalainen Most.

Tällainen oppi on luonnollisesti oikein kuin pahantekijöitä warten. Anarkismi onkin synnyttänyt mitä inhottawimpia warsinkin ruhtinaallisia henkilöitä ja hallitusmiehiä wastaan suunnattuja rikoksia. Ranskassa, Espanjassa ja Jtaliassa se on saanut enimmät kannattajansa, mutta Wenäjä, josta liike on lähtenyt, on enimmäinen maa, joka saa kokea, miltä oppi tuntuu suuremmassa määrässä täytäntöön pantuna. Liikkeen hommamiehinä owat olleet kaikenlaiset haaweilijat, pahantekijät ja n. s. prowokatorit, joilla wiimemainituilla tarkoitetaan sellaisia salapoliisin palwelukseesa olewia henkilöitä, jotka itse mukana olewinaan ja rikoksiin kiihottamalla koettawat saattaa waltiollisesti epäiltyjä ansaan.

Siltasaarelaisuus wei meillä työwäenasian tällaisille poluille. Siltasaarelaisuus on yhtä wähän todellinen työwäen kuin nykyaikainen sosialistinen liike. Se on anarkismia, jossa ei ole jälkeäkään siitä ihanteellisuudesta, mitä tuo muutoin niin kelwoton oppi on sisältäwinään. Se on puhdasta kuritushuonelais-anarkismia — räikeintä laittomuutta. Onneton työwäkemme, joka joutui tuollaisen petkutuksen alaiseksi. Nyt ylös rämeitöstä kunnon ihmisten pariin!

* Werrattawa 11 numerossa olleeseen kirjoitukseen „Anarkismi periaatteena".

Sortawala 1918
Suomen Kirkon Sisälähetysseuran Kirjapaino.